

El temps que corre

Cos entre flors

Joan F. Mira

És ben evident que aquests dies de tanta agitació electoral i pública hi ha ocupacions de molta més substància que passejar entre ametlers en flor, un tòpic de la lírica més tendra, dispenseu. Ocupar-se dels discursos dels polítics, per exemple, una gran part dels quals són, segons com es mire, una mostra de buidor incolora o una exhibició de colors violents, sovint tan desagradables i tan agressius que fan mal a la vista. Mentre que les flors dels nostres arbres quan arriben els primers dies sense fred són de color blanc innocent o rosa pàl·lid, uns colors fràgils i tendres, poc aptes –el rosa clar, sobretot– per a servir d'estendard o de bandera: qui aniria darrere d'una bandera tan de colors tan suaus? Potser el discurs agitat d'un polític –sobretot si és groller i frenètic, com tants– és més atractiu que una flor delicada, potser contemplar floretes pàl·lides és perdre el temps quan el món és ple de problemes tan grossos, potser els llocs comuns, com aquests que ara escric, no mereixen que els dediquem ni un comentari. I no hi ha lloc més comú, al nostre país, que la flor d'ametler al final de l'hivern. Però jo tinc el costum, cada any que passa, d'ocupar un matí d'algun dia del mes de febrer –o de final de gener, si s'avança la flor amb perill de gelar-se després, o de principi de març si es retarda– contemplant de lluny i de prop i de dins els gloriosos ametlers florits. Pot ser l'extensió rosada i nevada que inunda tot el Pla de l'Arc –de l'arc romà de Cabanes–, per allà on volen fer un aeroport sense seny, o entre Orpesa i Torreblanca i Alcalà de Xivert, o sobretot baixant des del desert de les Palmes per la petita vall tancada per darrere de la serra de les Agulles, una meravella ignorada i secreta. Enguany no hi he faltat. Almenys per aquestes comarques ha plogut bé els mesos passats, la terra és agraïda, i les faldes i el fons de la vall amagada mostren una bella densitat de verds. Molts dels masos antics i petits, un temps abandonats i en ruïna, coneixen una vida nova restaurats i ocupats per gent segurament urbana. Però la quietud de migdia és perfecta, la llum és dolça i l'aire és entre tebi i fresquet. Baixant a poc a poc pel camí estret, primer m'he aturat llargament a contemplar els camps coberts de blanc i de rosa, simplement a mirar sense intentar metàfores gastades ni voler inventar-ne de noves, sense distraure amb paraules la glòria dels ulls. Després, ja darrere del castell de Miravet, amb la serra de les Santes a l'esquerra, la delícia dels sentits es completava passejant lentament entre els arbres, sentint els colors tocant la cara, aquella olor de mel que fan les flors, el tacte tou de seda, i tancar els ulls respirant un perfum tan dolç i tan extens que pertorba la vista, deixant que els pètals suavisssims et freguen la pell de la cara, no sé com explicar-ho.

No n'hi ha prou de mirar els arbres i les flors, cal submergir-s'hi, entrar sota els arbres, entre els arbres de branques florides que es toquen i es traven i que ara no semblen branques sinó simple suport de les flors. Sobretot si els ametlers,

com ací enguany, no han florit de manera dubtosa i escassa, si les flors són tan abundants i tan espesses que tota rama d'arbre és només flor de rosa oberta i el cos del caminant, lentament, mirant de no trencar ni destorbar la meravella, és un cos entre flors com si les flors foren entre totes un núvol rosat perfumat, com si nadara per un fons de mar rosa i blanc fet de flors. Si encara hi sou a temps, us recomane que en feu l'experiència. No m'he tornat tot d'una tendre i romàntic, no senyor: en algunes coses ho sóc ja fa molt de temps, gràcies a Déu, i és una qualitat que mire de cultivar amb atenció. Ja que no som japonesos i no sabem mirar jardins tancats i perfectíssims, ja que no sabem contemplar el vol de cada pètal de cada flor de cirerer com en aquell conte del filòsof d'Italo Calvino, cada pètal i tots els pètals alhora: sapiguem almenys, sense creure'ns imbècils o massa delicats, aprofitar una vegada l'any aquesta glòria efímera però no gens incerta que naix davant els nostres ulls. De tant en tant, no ho dubteu, cal deixar-se també dominar per aquesta forma d'estètica elemental i emotiva, sentimental. Sobretot, quan la tenim a la vora de casa.

“Sobretot si els ametlers, com ací enguany, no han florit de manera dubtosa i escassa, si les flors són tan abundants i tan espesses que tota rama d'arbre és només flor de rosa oberta i el cos del caminant, lentament, mirant de no trencar ni destorbar la meravella, és un cos entre flors com si les flors foren entre totes un núvol rosat perfumat, com si nadara per un fons de mar rosa i blanc fet de flors. ”